

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Edel Grace, Peter Sweetman

Ответник: An Bord Pleanála

Преюдициален въпрос

Когато

- а) дадена защитена територия е с основна цел да служи за местообитание на конкретен вид,
- б) самото естество на местообитанието, благоприятно за този вид, предполага, че част от територията, която е благоприятна, с течение на времето непременно ще се промени, и
- в) като част от предложеното изграждане трябва да се изготви план за управление на цялата територия (включващ промени в управлението на частите от територията, които не са пряко засегнати от самото изграждане) с цел да се гарантира, че във всеки момент горепосочената част от територията, подходяща за местообитание, не се намалява и дори може да се увеличава, но
- г) част от територията ще бъде лишена от възможността да служи за подходящо местообитание за срока на действие на проекта за изграждане,

могат ли мерки като описаните в буква в) надлежно да се квалифицират като смекчавачи?

Преюдициално запитване от Supreme Court (Ирландия), постъпило на 3 април 2017 г. — Volkmar Klohn/An Bord Pleanála

(Дело C-167/17)

(2017/C 178/14)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

Supreme Court

Страни в главното производство

Ищец: Volkmar Klohn

Ответник: An Bord Pleanála

Преюдициални въпроси

- 1) Възможно ли е разпоредбите на член 10а от Директива 2003/35/ЕО относно съдебни производства, които „не са възпрепятстващо скъпи“, да са потенциално приложими в случай като разглеждания, при който оспореното по делото разрешение за строеж е издадено преди крайния срок за транспониране на директивата и съдебното производство по жалбата срещу това разрешение също е образувано преди тази дата? Ако е възможно, приложими ли са разпоредбите на член 10а от Директива 2003/35/ЕО относно съдебни производства, които „не са възпрепятстващо скъпи“, към всички разноски по делото или само към разноските, направени след крайния срок за транспониране?
- 2) Задължен ли е национален съд, разполагащ със свобода на преценка относно произнасянето по съдебни разноски в тежест на загубилата страна, при положение че въпросната държава членка не е транспонирала член 10а от Директивата за общественото участие с конкретна мярка, при преценка на разноските по съдебни производства в обхвата на тази разпоредба, да съобрази произнасянето си с изискването за съдебно производство, което не е „възпрепятстващо скъпо“, на основание директния ефект на съответните разпоредби в националния правен ред или задължение на съда на въпросната държава членка да тълкува националното процесуално право по начин, който в максимална степен съответства на целите, установени в член 10а?
- 3) При потвърдено и неоспорено произнасяне по съдебните разноски, което на тези основания и съгласно националното законодателство би имало характера на окончателно решение, правото на Съюза вмения ли задължение
  - а) на съдията по разноските, съгласно националното право, да определи размера на разумно направените от спечелилата страна съдебни разноски, или

- б) на съда, сезиран с молба за съдебен контрол на произнасянето на съдия по разноските да се отклони от процедурите, установени в националния правен ред, които в противен случай биха били приложими, и да определи размера на съдебните разноси, които трябва да бъдат присъдени, по начин, който няма за последица възпрепятствашо скъпо съдебно производство?

**Преюдициално запитване от Raad van State (Нидерландия), постъпило на 6 април 2017 г. — X/
Belastingdienst/Toeslagen**

(Дело C-175/17)

(2017/C 178/15)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Raad van State

Страни в главното производство

Жалбоподател: X

Отговорник: Belastingdienst/Toeslagen (Данъчна служба/Служба по обезщетенията)

Преюдициални въпроси

- 1) Следва ли член 13 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (ОВ L 348, стр. 98, наричана по-нататък „Директивата за връщането“) във връзка с членове 4, 18, 19, параграф 2 и член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че когато националното право предвижда възможност за въззивно оспорване по съдебен ред на индивидуален административен акт, съдържащ решение за връщане по смисъла на член 3, параграф 4 от Директива 2008/115/ЕО, подадената въззивна жалба по съдебен ред трябва съгласно правото на Съюза да поражда автоматично суспензивно действие, в случай че гражданинът на третата страна твърди, че изпълнението на решението за връщане би довело до сериозен риск от нарушаване на принципа на забраната за връщане? С други думи, следва ли връщането на съответния гражданин на трета страна в подобен случай да бъде спряно, докато тече срокът за въззивно оспорване по съдебен ред — или когато е подадена въззивна жалба по съдебен ред — до постановяване на съдебното решение по подадената въззивна жалба, без да е необходимо засегнатият гражданин на третата държава изрично да е поискал това?
- 2) Следва ли член 39 от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 година относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки (ОВ L 326, стр. 168; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 242, наричана по-нататък „Директивата относно процедурата“) във връзка с членове 4, 18, член 19, параграф 2 и член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че когато националното право предвижда възможност за въззивно оспорване по съдебен ред на индивидуален административен акт, с който се отхвърля молбата за убежище по смисъла на член 2 от Директива 2005/85/ЕО, подаването на такава въззивна жалба по съдебен ред следва да поражда автоматично суспензивно действие? С други думи, следва ли връщането на засегнатия кандидат за убежище в подобен случай да бъде спряно, докато тече срокът за въззивно оспорване по съдебен ред — или когато е подадена въззивна жалба по съдебен ред — до постановяване на съдебното решение по подадената въззивна жалба, без да е необходимо засегнатият кандидат за убежище изрично да е поискал това?